

25 Dvere

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Dveře

Tomáš Dušek

Když otevřete dveře do mého krámu, ozve se zavrzení. Není to nějaké slabé zavrzení, je to řev desítky let nenamazaných pantů.

Kdysi to jeden zákazník nevydržel a donesl mi lahvičku s olejem, ať si prý ty dveře namažu.

„Rozhodně ne.“ Vyděsil jsem se. „Podle toho vrzení poznám, že mi do krámu přišel zákazník. Když jsem třeba vzadu ve skladu.“

„Tak si sem dejte takový to pípátko. Nebo zvonek nad dveře. Vždyť to vrzení je příšerné.“

„Zvykl jsem si. Navíc, dokážu poznat podle vrzení, kdo přichází.“

Nevěřicně se pousmál.

„Každý člověk má jináčí druh chůze. Jinak vezme za kliku. Jinačí silou ty dveře otevře. Vždyť i vy poznáte doma podle zazvonění, nebo klepání, kdo přichází.“

„To je pravda.“ Připustil. „Bratr třikrát klepne do dveří. Synovec drží zvonek jako blázen a manželka když jde s nákupem tak jenom cinkne. Ale to jsou známí lidé. Ale k vám chodí i neznámí lidé. Nemůžete vědět, kdo to je.“

„Samozřejmě, že to úplně nedokážu rozpoznat, ale i tak se dá něco určit. Když vchází člověk, který je tu poprvé, tak pootevře trochu dveře, pak zpomalí, protože vstupuje do neznámého prostředí, nebo ho zmate ten zvuk těch dveří, vstoupí a opatrně zavře. Ten kdo sem chodí pravidelně, otvírá a hned vstupuje. Vrzení otvíraných a zavíraných dveří je krátké. Jednoho pravidelného zákazníka poznám podle toho, že než vejde, ozve se malá rána.

Má v ruce kufřík a ten t'ukne do dveří, když bere za kliku.“

„Ale všechny nepoznáte.“

„To rozhodně ne, tak dobrý nejsem. Ale lidé s nepoctivými úmysly otvírají dveře pomaloučku a plynule. Jak jsou zvyklí asi vcházet i jinam, kde je nikdo nezve.“

„To vám už nevěřím.“

„Počkáme a uvidíme.“ Opřel jsem se pohodlně do židle.

Někdy v mém krámě můžete čekat opravdu dlouho, než přijde zákazník.

„Nemá to cenu?“ Mávl asi po půl hodině rukou. „Kterého zvuku dveří se bojíte nejvíc?“

„Toho, který neuslyším. Dveře se otevřou, ale zvuk se neozve. To přišel někdo z jiného světa.“

Poklepal si na čelo a usmál se.

„Máte bujnou fantazii. Jdu domů. Schválně, jestli poznám podle zvuku, kdo přišel.“ Rozloučil se a odešel.

Znovu jsem se opřel do židle a vzpomínal si na zvuk dveří, který jsem slyšel před nedávnem.

Bylo to tiché, varovné zavržení.

Nikdy jsem takové vržení neslyšel.

Za pultem stál starý pán.

„Dobrý den. Jmenuji se Alexander a sbírám staré psací potřeby.“ Představil se. Česky, ale s mírným přízvukem.

Přemýšlel jsem, kam ten přízvuk zařadit. Anglie? Francie? Nedalo se to.

Velice slušně oblečen, ale ne výstředně. Prostě, takovému člověku se číšník v lepší restauraci mírně ukloní a poodtáhne mu židli.

Ukázal jsem mu různé pera na a tužky co tam mám. Se zájmem si je prohlížel. Bral se do rukou, zkušeně je dokázal rozdělat a zase složit. Jako voják, jenž čistí pušku. Po paměti, nepřemýšlel, kde co patří.

„A nějaké pero s příběhem. Máte?“

V hlavě mi zablikala výstražná kontrolka.

„Mám ještě plnicí pero, se kterým se údajně stal zločin. Ale to není na prodej.“

„Smím ho vidět. Třeba vám nabídnu cenu, kterou neodmítnete.“

Vytáhl jsem pero – upíra a položil na pult.

Pomalou nad něj zvedal ruku. Jak se přibližoval, vzpomněl jsem si na varovné zavržení dveří.

„Raději jsem ho vykoupal ve svěcené vodě.“ Řekl jsem rychle.

Ruka se zastavila několik centimetrů nad perem.

„Proč jste to udělal?“

„Psalo divně. Pořád jako by načervenale. Od té doby co jsem ho propláchl tou vodou, už píše normálně.“

Položil ruku na pult vedle pera. Lehce bubnoval prsty.

„To jste neměl dělat. Ztratilo svůj magický náboj.“ Strčil ruku do kapsy.

„O to mi šlo. Bylo to zlé pero.“

Podíval se na mě.

„Asi tu už nic nekoupím.“

„Něco jiného než pera, nesbíráte?“ Zeptal jsem se.

„Ještě podpisy zajímavých lidí.“

„A můj nechcete?“ Moje huba mě nejednou dostala do problémů.

Otočil se mezi dveřmi.

„Vy pro mě nejste vůbec zajímavý.“

Dveře výsměšně zaskřípaly a zavřely se.

201203211309